

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

BARTA ÉS DRAJKÓ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(35729/12. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. december 17.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Barta és Drajkó kontra Magyarország ügyben,

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Guido Raimondi, *Elnök*,

Işıl Karakaş,

Peer Lorenzen,

Sajó András,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Egidijus Kūris, *bírák*

és Stanley Naismith, a *Szekció Hivatalvezetője*,

2013. november 26-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (35729/12. sz.), melyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján két magyar állampolgár, Barta Pál („az első kérelmező”) és Drajkó István („a második kérelmező”) 2012. június 4-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Borsos T., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmezők azt állították, hogy az ellenük lefolytatott büntetőeljárás túlzottan hosszú volt.

4. 2012. július 25-én a Bíróság közölte a panaszt a Kormánnyal.

A TÉNYEK**I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmezők megnevezésük sorrendjében 1947-ben, illetve 1975-ben születtek, és Budapesten élnek.

6. 2006. február 15-én az első kérelmezőt gyanúsítottként hallgatták ki adócsalás gyanúja miatt. 2008. február 5-én ugyanezen büntetőeljárással összefüggésben a második kérelmezőt is gyanúsítottként hallgatták ki adócsalás gyanúja miatt.

7. 2008. május 13-án a Budapesti IX. kerületi Ügyészség a büntető törvénykönyv 310. § (1) bekezdése alapján adócsalás, továbbá más bűncselekmények – így csalás és magánokirat-hamisítás – vádjával vádiratot nyújtott be mindkét kérelmező, s két további vádlott-társ ellen.

8. A Pesti Központi Kerületi Bíróság az első tárgyalást 2011. április 6-án tartotta, amikor a négy terhelt vallomást tett. A következő tárgyalás 2011. szeptember 1-re volt kitűzve. Ezen a tárgyaláson a bíróság hat tanút hallgatott meg.

9. 2011. december 2-án és 2012. április 4-én két további tárgyalásra került sor.

2012. április 4-én a Kerületi Bíróság ítéletet hirdetett, amelyben bűnösnek találta a kérelmezőket az ellenük felhozott vádpontokban. Az első kérelmezőt 600.000 forint (megközelítőleg 2.000 euró), a második kérelmezőt 300.000 forint (megközelítőleg 1.000 euró), pénzbüntetésre ítélte. Mivel sem a vádlottak, sem az ügyészség nem fellebbezett, a Kerületi Bíróság indoklása a tényállás, valamint az alkalmazott jogszabályok ismertetésére szorítkozott. Az ítéletet 2012. május 30-án kézbesítették a kérelmezőknek.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

10. A büntetőeljárásról szóló törvény – 2006. április 1-jén hatályba lépett – 262/A. és 262/B. §-a bevezette a büntetőeljárás felgyorsítását célzó közbenső kifogás intézményét. A rendelkezések kimondják:

Kifogás az eljárás elhúzódása miatt

262/A. §

„(1) A vádlott, a védő és a magánfél a bíróság ... mulasztása miatt az ügyben eljáró bíróságnál írásban kifogást terjeszthet elő, kérve ... – megfelelő határidő tűzésével – a mulasztó bíróságnak ... az elmulasztott eljárási cselekmény elvégzésére vagy határozat meghozatalára, ... a megfelelő intézkedés megválasztására történő utasítását.

(2) Kifogás akkor terjeszthető elő, ha

a) a törvény a bíróság részére az eljárási cselekmény elvégzésére vagy valamely határozat meghozatalára határidőt állapított meg, azonban az eredménytelenül eltelt,

b) a bíróság az ügyész, az eljárásban részt vevő személy, a megkeresett szerv vagy személy, a tanú vagy a szakértő részére az eljárási cselekmény elvégzésére határidőt tűzött ki, amely eredménytelenül eltelt, és a bíróság a mulasztóval szemben nem alkalmazta a törvény által lehetővé tett intézkedéseket...”

262/B. §

„(1) Az ügyben eljáró bíróság a kifogást – a (2) bekezdés esetét kivéve – nyolc napon belül közvetlenül felterjeszti a kifogás elbírálására hatáskörrel rendelkező bírósághoz. A felterjesztésben számot ad arról, hogy a hiányolt eljárási cselekmény elvégzése vagy határozat meghozatala – megítélése szerint – milyen okból nem volt lehetséges.

(2) Ha az ügyben eljáró bíróság a kifogást alaposnak tartja, a kifogásnak a bírósághoz való érkezését követő harminc napon belül meghozza, illetőleg elrendeli a kifogásban sérelmezett helyzet megszüntetése érdekében szükséges intézkedést. A bíróság a kifogás elintézéséről a kifogás előterjesztőjét értesíti...

(4) Ha a kifogást elbíráló bíróság a kifogásban foglaltaknak helyt ad, a mulasztó bíróságot határidő tűzésével [...] az ügy továbbviteléhez szükséges intézkedés megtételére, [...] a megfelelő intézkedés megválasztására hívja fel. [...] A kifogás alaptalansága esetén azt indokolt határozattal elutasítja. A határozat ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

11. Emellett a büntetőeljárásról szóló törvény 64/A. § meghatározott ügyekben soron kívüli eljárást ír elő, bár törvényi határidők lefektetése nélkül.

A büntetőeljárásról szóló törvény 554/B. §-a tartalmazza a kiemelt jelentőségű ügytípusok listáját, amely ügyekben az 554/K. § alapján az első tárgyalást [az ügyirat bíróságra érkezésétől számított] három hónapon belül ki kell tűzni.

A JOG**I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE**

12. A kérelmezők azt panaszolták, hogy az ellenük lefolytatott büntetőeljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt “ésszerű idő” követelményével. A 6. cikk 1. bekezdése kimondja:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét bíróság... ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot ... az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően ...

13. A Kormány vitatta a panaszt.

A. Elfogadhatóság

1. A hazai jogorvoslatok kimerítése

14. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmezők elmulasztották a hazai jogorvoslatok kimerítését, mivel nem nyújtottak be eljárás elhúzóda miatti kifogást a büntetőeljárásról szóló törvény 262/B. § alapján. A Kormány szerint az ilyen kifogás hatékony jogorvoslat volt, mivel igénybe vétele csökkentette volna az eljárás hosszát.

15. A kérelmezők azzal érveltek, hogy a Kerületi Bíróság a vádirat benyújtását követően csaknem három évig nem tűzte ki az első tárgyalást, és ezen időszakban a büntetőeljárásról szóló törvény 262/B. § szerinti kifogás nem nyújtott volna jogorvoslatot a késedelemre.

16. A Bíróság emlékeztet arra, hogy a *Fazekas kontra Magyarország* ((dec.), 22449/08. sz., 2010. szeptember 28.) ügyben hasonló helyzetben a Bíróság a hazai jogorvoslatok elmulasztásának kimerítése miatt elfogadhatatlannak találta a kérelmet. Abban az ügyben azonban a Bíróságnak nem volt lehetősége arra, hogy a szóban forgó hazai jogorvoslat hatékony voltának kérdését alaposan megvizsgálja, mivel Fazekas úr nem vitatta a Kormány ezzel kapcsolatos állításait.

17. A Bíróság a *Tomé Mota v. Portugal* ((dec.), no. 32082/96, ECHR 1999-IX) és a *Holzinger v. Austria* (no. 1) (no. 23459/94, §§ 22-25, ECHR 2001-I) ügyekben tett megállapításaira is emlékeztet.

A portugál ügyben a Bíróság úgy találta, hogy a portugál büntetőeljárásról szóló törvény 108. és 109. §-a szerinti kérelem hatékony jogorvoslatnak minősült az eljárás elhúzóda miatti panaszok tekintetében. A releváns portugál büntetőeljárásról szóló törvény az eljárás gyorsítására szolgáló kérelem (*pedido de aceleração processual*) benyújtását teszi lehetővé abban az esetben, ha a törvényi határidőket az eljárás bármely szakaszában túllépik. Ilyen kérelem esetén a Legfelsőbb Bírói Tanács (*Conselho Superior da Magistratura*) vagy a legfőbb ügyész határidőt tűz valamely eljárásjogi intézkedés megtételére. Amint arra a Bíróság rámutatott, a 108. §-ban hivatkozott határidők főszabályként a nyomozás, a bírósági nyomozás, valamint az első tárgyalás kitűzésének határidejére vonatkoznak.

A Bíróság az osztrák ügyben is megállapította, hogy az osztrák bírósági törvény 91. § szerinti, arra irányuló kérelem, hogy egy magasabb fokú bíróság megfelelő határidőt tűzzön egy alacsonyabb fokú bíróság számára olyan eljárásjogi intézkedés megtételére, amely tekintetében ez utóbbi bíróság késedelembe van, hatékony jogorvoslatnak minősül az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszok vonatkozásában (büntetőeljárással összefüggésben ld. még *Talirz v. Austria* (dec.), no. 37323/97, 11 September 2001).

18. A Bíróság azonban azt is megállapította, hogy az eljárás gyorsítását célzó jogorvoslat hatékony volta attól is függ, hogy jelentős hatással van-e az eljárás egészének a hosszára (ld. fent hivatkozott *Holzinger* (no. 1), § 22). Következésképpen, ha az eljárás olyan lényeges időszakot foglal magában, amely alatt nincs lehetőség az eljárás gyorsítására, akkor az ilyen jogorvoslat nem tekinthető hatékonynak (ld. *Holzinger* (no. 2) v. *Austria*, no. 28898/95, §§ 21-22; és *Polz v. Austria*, no. 24941/08, § 33, 25 October 2011).

19. A jelen körülmények között a Bíróság észrevételezi, hogy a magyar büntetőeljárásról szóló törvény 262/B. § szeinti, eljárás elhúzódása miatti kifogás csak bírósági eljárásban okozott késedelem esetén nyújtható be, nyomozati szakban keletkezett késedelem esetén nem. Továbbá, ez a lehetőség csak akkor áll fenn, ha jogszabály határidőt ír elő a bíróság számára valamely eljárásjogi aktus megtételére, és a határidő eltelt, vagy ha a bíróság határidőt ír elő a felek vagy más személyek számára, és a felek vagy más személyek mulasztását követően a bíróság nem alkalmazza velük szemben a jogszabályban előírt intézkedést.

20. A Bíróság megjegyzi, hogy az első kérelmező ügyében a nyomozás a vádirat benyújtását megelőzően már két éve tartott, és hogy a 262/A. § nem biztosít jogorvoslatot a nyomozóhatóságok által okozott késedelmekkel szemben.

21. Továbbá, az első tárgyalás 2011. április 6-ra – a vádirat benyújtása után mintegy három évvel – került kitűzésre. Mivel a büntetőeljárásról szóló törvény a kiemelt jelentőségű ügytípusokat felsoroló 554/B. § (ld. fenti 11. pont) kivételével nem ír elő konkrét határidőt az első tárgyalás kitűzésére, a Bíróság úgy találja, hogy ezt a késedelmet a 262/A. § szerinti panasz nem orvosolta volna.

22. Ilyen módon a büntetőeljárás magában foglalt egy olyan jelentős hosszúságú időszakot (az első kérelmező esetében öt évet, a második kérelmező esetében három évet), amely alatt nem volt lehetőség az eljárás gyorsítására a 262/A. § szerinti kifogás benyújtásával. Ilyen körülmények között a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmezőknek nem kellett igénybe venniük a büntetőeljárásról szóló törvény 262/A. §-ban biztosított jogorvoslatot ahhoz, hogy az Egyezmény 35. cikke 1. bekezdésében foglaltaknak eleget tegyenek.

23. Ezen a ponton a Bíróság észrevételezi, hogy a büntetőeljárásról szóló törvény nem ír elő konkrét határidőket a büntetőeljárás kulcsfontosságú szakaszaira, így a nyomozás lezárására, a tárgyalások kitűzésére, és – a kiemelt fontosságú ügyek kivételével – általában az eljárás befejezésére (ld. fenti 11. és 21. pont).

24. Továbbá, eddig a Kormány nem bizonyította, hogy a hivatkozott jogi út valóban képes az eljárás felgyorsítására, s az okozott késedelem tekintetében reparáció biztosítására. A Bíróság számára a szóban forgó

jogorvoslat hatékony volta nagyon is kétséges, különösen releváns példák hiányában.

25. Továbbá, úgy tűnik, hogy az eljárás gyorsítására irányuló kifogás nem kötelezi az érintett bíróságot (ld. *Hartman v. the Czech Republic*, no. 53341/99, § 83, ECHR 2003-VIII), s a kifogás elutasítása ellen nincs helye fellebbezésnek (ld. *Lukenda v. Slovenia*, no. 23032/02, § 63, ECHR 2005-X). Ilyen körülmények között ennek a jogorvoslatnak nincs jelentős hatása az eljárás egészének gyorsítására.

26. Ezért a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány által hivatkozott jogorvoslat nem tekinthető olyan hatékony jogorvoslatnak, amit elhúzódó büntetőeljárással kapcsolatos ügyekben ki kellene meríteni.

27. Ezért a Kormány hazai jogorvoslatok kimerítésének elmulasztásával kapcsolatos kifogását mindkét kérelmező vonatkozásában el kell utasítani.

2. A kérelmező áldozat státusza

28. Bár a Kormány kifejezetten nem vetette fel azt a kérdést, hogy a kérelmező az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértése tekintetében áldozatnak tekinthető-e, arra hivatkozott, hogy a Kerületi Bíróság a kérelmezők ítéletének kiszabásakor az eljárás jelentős elhúzódását enyhítő körülményként vette figyelembe.

29. A kérelmezők vitatták az érvet. Előterjesztették, hogy a Kerületi Bíróság ítélete nem tartalmaz arra vonatkozó utalást, hogy a kérelmezők ésszerű idén belüli tárgyaláshoz való jogának megsértése a büntetések kiszabásakor elismerésre került.

30. A Bíróság megismétli, hogy valamely kérelmező csak abban az esetben veszítheti el áldozat státuszát, ha az állam kifejezetten vagy lényegében elismerte az Egyezmény megsértését, és megfelelő jogorvoslatot nyújtott a jogsértésre, például a büntetés kifejezett és mérhető csökkentésével (ld. *Jensen v. Denmark* (dec.), no. 48470/99, ECHR 2001-X; *Beck v. Norway*, no. 26390/95, 26 June 2001, § 27).

31. A jelen ügyben a Bíróság megjegyzi, hogy a Kerületi Bíróság az első kérelmezőt 600.000 forint, a második kérelmezőt pedig 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Mivel sem a kérelmezők, sem az ügyész nem fellebbezett, a Kerületi Bíróság csak rövid indoklást tartalmazó ítéletet hozott, amely a tényeket, valamint az alkalmazott jogszabályokat foglalta össze. Az indoklás nem tért ki a büntetések kiszabásakor figyelembe vett elemekre, sem arra, hogy az eljárás hossza enyhítő körülményként került-e figyelembe vételre, s ha igen, milyen módon.

32. A Bíróság ezért úgy véli: még annak feltételezésével is, hogy a pénzbüntetések kiszabására valójában az eljárás nem megfelelő hosszára figyelemmel került sor, az intézkedés nem tesz eleget a kérelmező áldozat státuszának megszűnéséhez szükséges másik követelménynek, nevezetesen az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdése megsértése elismerésének.

33. Következésképpen a Bíróság úgy találja, hogy az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének állítólagos megsértése tekintetében a kérelmezők továbbra is áldozatnak állíthatják magukat.

34. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. (a) bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

35. A figyelembe veendő időszak az első kérelmező esetében 2006. február 15-én, a második kérelmező esetében 2008. február 5-én kezdődött, és 2012. május 30-án ért véget. Ilyen módon az eljárás egy bírósági szinten hat évig és három hónapig, illetve négy évig és három hónapig tartott.

36. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az ügy körülményei fényében és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, valamint a kérelmezők és a releváns hatóságok magatartása (egyéb esetjog mellett ld. *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II).

37. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. fent hivatkozott *Pélissier and Sassi v. France*, valamint *Fejes kontra Magyarország*, 7873/03. sz., 2006. április 11.).

38. Az elébe terjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 46. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

39. Az Egyezmény 46. cikke kimondja:

„1. A Magas Szerződő Felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik a Bíróság végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek.

2. A Bíróság végleges ítéletét el kell juttatni a Miniszteri Bizottsághoz, amely ellenőrzi annak végrehajtását.”

40. A Bíróság utal az Egyezmény 46. cikkére alkalmazandó elvekkel kapcsolatos esetjogára (ld. *Xenides-Arestis v. Turkey*, no. 46347/99, §§ 37-40, 22 December 2005; *Cahit Demirel v. Turkey*, no. 18623/03, §§ 43-48, 7 July 2009; *İzci v. Turkey*, no. 42606/05, §§ 94-99, 23 July 2013; és *Burdov*

v. Russia (no. 2), no. 33509/04, §§ 125-128, ECHR 2009; *Olaru and Others v. Moldova*, nos. 476/07, 22539/05, 17911/08 és 13136/07, §§ 49-52, 28 July 2009; *Finger v. Bulgaria*, no. 37346/05, § 113, 10 May 2011; valamint *Rumpf v. Germany*, no. 46344/06, §§ 59-61, 2 September 2010).

41. A jelen ügyben a Bíróság úgy döntött, hogy az alperes állam nem tett eleget az Egyezményben foglalt, a kérelmezők számára ésszerű időn belüli tárgyalás biztosításával kapcsolatos kötelezettségének, s hogy a Kormány által hivatkozott, az eljárás gyorsítását célzó jogorvoslat nem hatékony.

42. Ezzel összefüggésben a Bíróság rámutat arra, hogy büntetőeljárás elhúzódasásával kapcsolatosan jelenleg Magyarország ellen mintegy száz ügy van folyamatban a Bíróság előtt. Továbbá, büntetőeljárással összefüggésben a Bíróság eddig mintegy hatvan alkalommal állapította meg az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének Magyarország általi megsértését. A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmezők ésszerű időn belüli tárgyaláshoz való jogának megsértése nem elszigetelt jelenség, hanem a nem megfelelő jogalkotásból és a nem hatékony igazságszolgáltatásból fakadó rendszerprobléma.

43. Az Európai Emberi Jogi Egyezmény Magas Szerződő Felévé válásakor az alperes állam vállalta, hogy a joghatósága alatt álló minden személy számára biztosítja az Egyezmény I. fejezetében meghatározott jogokat és szabadságokat. Valójában az államok általános kötelezettsége, hogy megoldják az Egyezmény megsértésének Bíróság általi megállapításához vezető problémákat. Ezért az alperes állam számára ennek elsődleges célnak kell lennie (ld. *Lukenda v. Slovenia*, no. 23032/02, § 94, ECHR 2005-X).

44. Ha az Egyezményben védett jogok megsértése továbbra is előfordul, akkor az alperes államoknak saját jogrendszerükön belül kell mechanizmust biztosítaniuk az Egyezményben védett jogok megsértésének hatékony orvoslására.

45. Azon pénzügyi következményeket illetően, amikkel a jogsértés jelen ügyben történt megállapítása az alperes államra nézve esetlegesen jár, a Bíróság megismétli: a Magas Szerződő Felek a 46. cikk alapján vállalták, hogy a Bíróság végleges ítéletének minden olyan ügyben eleget tesznek, amelyben felek voltak, és a végrehajtást az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága ellenőrzi. Ebből – többek között – az következik, hogy a Bíróság jogsértést megállapító ítélete nem csupán a 41. cikk alapján igazságos elégtételként megítélt összegek érintettek számára történő kifizetésének a jogi kötelezettségét rója az alperes államra, hanem azt a kötelezettséget is, hogy az alperes állam – a Miniszteri Bizottság ellenőrzése mellett – válassza ki azon általános és/vagy – amennyiben annak helye van – egyedi intézkedés(ek)e(t), ami(ke)t a hazai jogrendszerbe be kell vezetni annak érdekében, hogy megszűnjön a Bíróság által megállapított jogsértés, és – amennyire lehetséges – orvoslásra kerüljenek a jogsértés hatásai.

46. Az alperes állam a Miniszteri Bizottság monitoring tevékenysége mellett szabadon választja meg azon eszközöket, amelyekkel teljesíti az Egyezmény 46. cikke alapján rá háruló kötelezettséget, feltéve, hogy ezen eszközök összeegyeztethetők a Bíróság ítéletében foglalt következtetésekkel (ld. *Scozzari and Giunta v. Italy* [GC], nos. 39221/98 és 41963/98, § 249, ECHR 2000-VIII; valamint *Broniowski v. Poland* [GC], no. 31443/96, § 192, ECHR 2004-V).

47. A Bíróság rámutatott az alperes állam által biztosított bevett jogorvoslat egyes gyenge pontjaira (ld. fenti 19. pont). Bár elvileg nem tartozik a Bíróságra annak meghatározása, hogy milyen jogorvoslati intézkedések lehetnek megfelelőek az Egyezmény 46. cikke alapján az alperes államra háruló kötelezettségek teljesítésére, a Bíróság által megállapított rendszeres helyzetre figyelemmel a Bíróság észrevételezi, hogy a jelen ítélet végrehajtásához kétségkívül nemzeti szintű általános intézkedésekre van szükség, olyanokra, amelyek figyelembe veszik az érintett személyek nagy számát.

48. Ezzel összefüggésben, a 46. cikk alapján az alperes államra háruló kötelezettségeknek való megfelelés elősegítése érdekében, a Bíróság megismétli, hogy a büntetőeljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszok orvoslására kidolgozott jogi utak főbb jellemzői és hatékonysága tekintetében már lehetősége volt arra, hogy kifejtse az államok kötelezettségeit (ld. *Scordino v. Italy (no. 1)* [GC], no. 36813/97, §§ 183-188, ECHR 2006-V; *Athanasίου and Others v. Greece*, no. 2531/02, §§ 54-56, 9 February 2006; *Martins Castro and Alves Correia de Castro v. Portugal*, no. 33729/06, § 65, 10 June 2008; *Dimitrov and Hamanov v. Bulgaria*, nos. 48059/06 és 2708/09, §§ 125-129, 10 May 2011, valamint *Ümmühan Kaplan v. Turkey*, no. 24240/07, §§ 69-72, 20 March 2012).

49. Az ésszerű tárgyaláshoz való jog jövőbeli megsértéseinek megelőzése céljából az alperes államnak minden megfelelő lépést meg kell tennie annak érdekében, hogy – a jelenleg létező jogorvoslati lehetőségek módosításával vagy új jogorvoslatok létrehozásával – a jelenlegihez hasonló jogsértések esetén valóban hatékony jogorvoslatot biztosítson.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

50. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

51. Az első kérelmező 4.800 euró, a második kérelmező pedig 3.600 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

52. A Kormány vitatta az igényeket.

53. Méltányossági alapon a Bíróság az első kérelmező számára 3.000 euró, a második kérelmező számára pedig 2.000 euró nem vagyoni kártérítést ítél meg.

B. Költségek és kiadások

54. Mindegyik kérelmező további 1.530 eurót kért a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére.

55. A Kormány vitatta az igényt.

56. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult a költségek és kiadások megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő dokumentumokra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság együttesen 2.000 euró megítélését tartja ésszerűnek a Bíróság előtt bármilyen címen felmerült költségek megtérítésére.

C. Késedelmi kamat

57. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, az alábbi összegeket kell kifizetnie az alperes állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében az első kérelmező számára 3.000 (háromezer) eurót, a második kérelmező számára 2.000 (kétezer) eurót, továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét;

- (ii) költségek és kiadások tekintetében a kérelmezők számára együttesen 2.000 (kétezer) eurót;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. december 17-én, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
Hivatalvezető

Guido Raimondi
Elnök